

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobců: **a) Mgr. P. M., b) J. M., c) R. K.**, všichni zast. advokátkou Mgr. Evou Hodákovou, se sídlem AK Komenského nám. 56, Brandýs nad Labem, proti žalovanému: **Magistrát hl. města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1 v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 9. 2008, č. j. 9 Ca 173/2006 – 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Výše označeným rozsudkem Městského soudu v Praze (dále „městský soud“) byla zamítnuta žaloba žalobců (dále též „stěžovatelé“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2006 č. j. S-MHMP 157780/2006/OST/Be/Jn ve věci umístění a povolení stavby ve sloučeném územním a stavebním řízení. Stěžovatelé namítají, že rozsudek se opírá o nesprávné právní posouzení, rovněž namítají vady řízení před správním orgánem; uplatňují tedy důvody dle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“). Rozsudek městského soudu považují nadto za nepřezkoumatelný pro nejasnost odůvodnění, resp. tvrdí, že rozsudek postrádá náležité zdůvodnění odmítnutí jejich žalobních námitek; uplatňují tak i důvod dle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s..

Stěžovatelé uvádějí, že soud se nevypořádal s námitkou, že předmětná stavba v rozporu s právními předpisy naruší svým vzhledem a účinky obytné a životní prostředí

v dané lokalitě, zejm. na pozemcích stěžovatelů. Stěžovatelé předložili ve správním řízení tzv. zastiňovací studii, z níž vyplývá, že působením předmětné stavby dojde k nadlimitnímu zastínění jejich pozemků; studie vychází z platných technických norem, správní orgán jim však přisoudil pouze doporučující charakter; sám však přitom konstatuje, že žádná jiná právní norma neexistuje. Napadený rozsudek vychází ze stejného právního hodnocení. Stěžovatelé se domnívají, že pokud neexistuje jiná právní relevantní úprava, není přípustné, aby soud v důsledku mezery v právu odepřel žalobcům ochranu. Pokud tedy neexistuje norma vyšší právní síly než norma technická, je třeba v zájmu právní jistoty z této normy přinejmenším vycházet, a to z toho důvodu, že technické normy jsou běžně aplikovány širokou veřejností techniků i laiků, je na ně odkazováno celou řadou právních předpisů, tzn. že existuje zvyk jejich obecné platnosti a závaznosti. Soud nemůže sám právo dotvářet tím, že by chybějící normu zcela nově konstruoval, měl by však usilovat o vytvoření obecného pravidla, které by za využití právních principů, technických norem a s danou problematikou souvisejících právních norem dopadalo právě na daný případ. Předmětná technická norma (ČSN 73 4301) není v rozporu s jinými obecně závaznými předpisy, naopak koresponduje s právní principem *neminem leadere*, zakotveným mimo jiné v § 127 občanského zákoníku, který stanoví ochranu vlastníka proti tzv. imisím. Závěr zastiňovací studie a výše uvedená tvrzení stěžovatelů neodporuje ani vyhlášce OTTP, resp. tato vyhláška v žádném případě zastínění pozemku stěžovatelů předmětnou stavbou nelegalizuje.

Stěžovatelé namítají, že správní řízení vykazovalo vady, které mohly mít význam pro hmotněprávní posouzení věci a tedy mohly být příčinou nezákonnosti rozhodnutí, přičemž městský soud, i přes vytčení těchto vad v žalobě, správní rozhodnutí nezrušil. Soud potom sám, navržené důkazy neprovedl a ani se s nimi nevypořádal, neuvedl u některých z nich ani proč je neprovedl. Jedná se tedy o tzv. opominuté důkazy ve smyslu judikatury Ústavního soudu. Konkrétně to platí ohledně návrhu na provedení místního šetření uplatněném v žalobě v čl. 4, dále soud zamítl návrh na doplnění projektové dokumentace ke stavbě domu – k porovnání současného stavu se stavem původním, a to pro nadbytečnost; soud vycházel pak pouze ze závěrů vyvozených z projektové dokumentace předložené ve správním řízení, kterou však stěžovatelé právě odmítnutým důkazním prostředkem hodlali zpochybnit. Soud tak svým postupem upřel stěžovatelům právo hájit se vlastními důkazními návrhy.

Stěžovatelé se domnívají, vzhledem k výše vytčeným vadám, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nejasnost svého odůvodnění, resp. absenci náležitého zdůvodnění toho, proč byly jejich námitky odmítnuty. Soud např. konstatuje, že „žalobci ve správním řízení nebrojili proti zkrácení svých práv s poukazem na rozměry povolované stavby“, ačkoli právě tato námitka byla meritem, téměř všech vyjádření stěžovatelů ve správním řízení. Úvaha soudu se v tomto kontextu jeví stěžovatelům nesrozumitelná. Soud se dále nikterak nevypořádal s námitkou uplatňovanou již ve správním řízení, že reálné místní poměry a výsledná podoba stavby neodpovídají předložené projektové dokumentaci; stěžovatelé zejm. zdůrazňovali, že předmětná stavba má sloužit jako součást obytné stavby, a to včetně pochozí střechy (terasy), nikoli jako vedlejší přístřešek; není přitom zřejmé, zda soud tuto námitku považuje za bezpředmětnou a je pro něj rozhodující pouze formálně vykazovaný stav, přičemž skutečné parametry stavby a její podobu nebere v úvahu nebo zda učinil odlišné závěry.

Vzhledem k výše uvedenému stěžovatelé navrhuji, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření, které zaslal ke kasační stížnosti, uvedl, že stěžovatelé nenaplnili důvody pro podání kasační stížnosti podle § 103 s. ř. s. Nesouhlasí předně s tím, že rozhodnutí městského soudu je nepřezkoumatelné; současně konstatuje, že z kasační stížnosti není zřejmé, že byla podána do dvou týdnů od doručení, nadto byla podána bez odůvodnění.

Žalovaný především podotýká, že předmětem řízení je stavba přístřešku pro osobní automobil a kolnu na nářadí k rodinnému domu P 8 , Ď č.p. 824, S 6, na pozemku ve vlastnictví stavebníka; stavba žádnou částí nezasahuje na pozemek stěžovatelů. Stěžovatelé neuvádějí, jakým způsobem předmětná stavba svým vzhledem a účinky naruší obytné a životní prostředí v dané lokalitě; jediným možným účinkem může být totiž pouze částečné zastínění travnaté plochy na jejich pozemku. Rozsah tohoto „účinku“ lze snadno demonstrovat na veřejně dostupných leteckých snímcích. Stěžovatelé pojem užitý v § 127 odst. 1 občanského zákoníku - „*obtěžovat nad míru přiměřenou poměrům*“ - vykládají neobvykle extenzivně. Dát za pravdu stěžovatelům by znamenalo průlomové rozhodnutí, z něhož by bylo možné snadno dovodit, že žádná stavba nikdy nesmí stínit sousednímu pozemku. V daném případě tuto problematiku řeší čl. 8 odst. 5 vyhl. č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praha (OTPP): „*vzdálenost stavby samostatné garáže, staveb plnicích doplňkovou funkci k rodinnému bydlení a stavby pro podnikatelskou činnost na pozemku rodinného domu od společných hranic pozemků rodinných domů nesmí být menší než 1,5 m, přitom vzdálenost vnějšího okraje střech od této hranice nesmí být menší než 1 m*“ Žalovaný v této souvislosti konstatuje, že právní předpisy umožňují v některých případech umístit stavbu i na samý kraj pozemku, takové stavby však nezbytně nutně stíní okolním pozemkům a judikát, který by v tomto případě dal za pravdu stěžovatelům, by všechny tyto stavby nutně postavil mimo zákon.

Žalovaný má za to, že stěžovatelé nesprávně uvádějí svá tvrzení o tzv. opomenutých důkazech, zejm. skutečnost, že se soud odmítl zabývat stavbou rodinného domu.; stavba rodinného domu totiž nikdy nebyla a není předmětem řízení, stejně jako plot umístěný na hranici obou pozemků, který je ve skutečnosti právě tou stavbou, která na pozemek stěžovatelů stíní. Žalovaný s přihlédnutím k výše uvedenému navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelé byli účastníky řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a jsou zastoupeni advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Stěžovatelé namítají v kasační stížnosti důvody dle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud je vázán rozsahem kasační stížnosti; to neplatí, je-li na napadeném výroku závislý výrok, který napaden nebyl, nebo je-li rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížnosti napadený rozsudek městského soudu a priori z důvodu posledně uplatněného; shledal-li by jej totiž důvodným a napadený rozsudek by shledal nepřezkoumatelný, již tato skutečnost by bránila tomu, aby se soud dále zabýval ostatními námitkami stěžovatelů.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44; srov. např. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52; dostupné na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud se tedy při hodnocení důvodnosti námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu v duchu těchto zásad zaměřil na otázku, zda je z odůvodnění napadeného rozsudku soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatelů a proč, resp. zda jejich žalobní námitky považuje za liché, mylné nebo vyvrácené.

Kasační námitku stran nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku městského soudu neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. Nejvyšší správní soud na základě zjištění, která vyplynula ze soudního i správního spisu, dospěl k závěru, že Městský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v tom rozsahu, jak sami stěžovatelé vymezili, nelze proto stěžovatelům přisvědčit v tom, že se soud jejich námitkami dostatečně, resp. vůbec nezabýval.

Samotná skutečnost, že stěžovatelé nesouhlasí se závěry, které městský soud v dané věci učinil, nezakládá sama o sobě nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud považuje za nutné uvést, že řízení ve správním soudnictví je plně ovládáno zásadou dispoziční a je na žalobci, zda proti rozhodnutí správního orgánu, jímž se zakládají, mění ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, podá žalobu u soudu či nikoliv. Rovněž tak je toliko na žalobci z jakých právních a skutkových důvodů tak učiní a jakou argumentaci soudu předloží. Žaloba musí kromě obecných náležitostí podání, uvedených v § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s., obsahovat nejen

tvrzení o tom, že žalobce byl zkrácen na svých právech, ale i specifikaci toho, jakými porušeními zákona v napadeném rozhodnutí byl žalobce na svých právech zkrácen, tedy uvedení důvodů, v čem žalobce spatřuje nezákonnost rozhodnutí správního orgánu (§ 71 odst.1 písm. a) a ž f) s. ř. s.). Takovou specifikaci však žaloba, kterou podali stěžovatelé městskému soudu stran některých tvrzení postrádá.

V žalobě stěžovatelé uvedli, že se domnívají, že napadenými rozhodnutími správních orgánů obou stupňů byli přímo zkráceni na svých právech, a to zejména tím, že jim nesprávným postupem byla odňata možnost uplatnit zákonná práva ve správním řízení, když odvolacím správním orgánem nebyly provedeny důkazy k prokázání jejich tvrzení, a to bez toho, aby správní orgán své rozhodnutí navržené důkazy neprovádět, jakkoliv v odůvodnění svého rozsudku (*zřejmě patří rozhodnutí – pozn. soudu*) zdůvodnil. Dále v žalobě (bod III) stěžovatelé uvádějí, že trvají na námitkách vyjádřených v odvolání ze dne 15. 2. 2006, resp. ve znění doplnění ze dne 17. 6. 2006; dále konstatují zcela v obecné rovině, že rozhodnutí odvolacího orgánu je kusé a téměř nepřezkoumatelné, stejnými vadami trpí i rozhodnutí orgánu 1. stupně, mají proto za to, že tímto postupem byli úkony správních orgánů přímo zkráceni na svých právech a rozhodnutí jsou nezákonná. V dalším bodě stěžovatelé namítají, že současný faktický stav je v rozporu s původní ověřenou projektovou dokumentací na stavbu domu a s pravomocným kolaudačním rozhodnutím; výška domu čp. 824 a navýšení terénu pozemku parc. č. 1548/41 ve vlastnictví stavebníků jsou zcela jiné; v této souvislosti uvádějí, že rozpor mezi výškovými kótami původní ověřené projektové dokumentace na stavbu domu, kolaudačním rozhodnutím, a dokumentací k zamýšlené stavbě přístavku nebyl v odvolacím řízení zohledněn. v žalobě se dále konstatuje, že námitka stran toho, že předmětná povolená stavba je rozšířením stávajícího rodinného domu nebyla v odvolacím řízení zohledněna, dále je zmiňováno, že se odvolací orgán nevypořádal s tvrzením stěžovatelů ohledně toho, že se jednoznačně jedná o přístavěnou garáž pro dva automobily, v této souvislosti se odkazuje na stanovisko stavebního úřadu Praha 8 ze dne 23. 11. 1999, kde se to výslovně uvádí. Dle stěžovatelů se správní orgány ani nevypořádaly s jejich tvrzením ohledně povolené vzdálenosti garáže od společných hranic pozemků.

Nejvyšší správní soud předně neshledal pravdivé tvrzení stěžovatelů, uvádějí-li v kasační stížnosti, cit.: „Soud např. konstatuje, že žalobci *ve správním řízení nebrojili proti zkrácení svých práv s poukazem na rozměry povolované stavby*“, neboť v odůvodnění rozsudku na str. 10 se naopak uvádí, že žádné námitky, v nichž by stěžovatelé brojili proti zkrácení na svých právech s poukazem na konkrétní rozměry povolované stavby přístřešku v žalobě (nikoli tedy ve správním řízení) neuplatnili. Neuplatnili-li tedy stěžovatelé námitky stran rozměrů povolované stavby v žalobě, nemohl se jimi soud ani zabývat. Stejně tak je tomu i v případě námitky zcela neurčité pod bodem III, když stěžovatelé uvádějí, že trvají na námitkách vyjádřených a zdůvodněných v odvolání. Městský soud zcela správně označil takto formulovanou námitku za nezpůsobilý žalobní bod, na základě něhož by mohl soud přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí. Městský soud se nemohl zabývat argumentací, kterou stěžovatelé uváděli v odvolání či jiných podáních ve správním řízení, nikoli však v žalobě. Jak již bylo uvedeno, žaloba je opravný prostředek, kterým je napadáno pravomocné rozhodnutí správního orgánu; úkolem soudního přezkumu je tedy právě mimo jiné přezkoumat i to, zda a jak se správní orgán vypořádal s námitkami uplatněnými v odvolání, tedy jakým způsobem o nich

rozhodl a jak své rozhodnutí po stránce skutkové a právní zdůvodnil. O námitkách, které směřují proti postupu prvostupňového správního orgánu, resp. proti jeho rozhodnutí, vyjádřených v odvolání přísluší tedy rozhodovat odvolacímu orgánu, nemůže se jimi však zabývat soud; jeho úkolem je poté posoudit zda a jakým způsobem se odvolací orgán s těmito námitkami vypořádal.

Městský soud správně vymezil předmět řízení, tzn. v dané věci bylo rozhodováno výlučně o žádosti stavebníků podané dne 15. 8. 2005; soud se tak mohl zabývat pouze námitkami, které byly relevantní ve vztahu k předmětu řízení – tj. stavbě přístřešku pro osobní automobil a kolnu na náradí, nikoli těmi, kterými stěžovatelé směřovali k samotné stavbě rodinného domu stavebníků, jehož kolaudace proběhla již v roce 2002. Namítají-li proto stěžovatelé nesoulad mezi stavebním povolením a kolaudačním rozhodnutím týkajícím se rodinného domu a jeho skutečným stavem, jsou tyto námitky irelevantní. Rozhodné pro posouzení námitek stěžovatelů, a to zejm. namítaného rozporného stavu skutkového, když stěžovatelé tvrdí, že se nejedná o přístřešek, ale o navazující součást stávajícího rodinného domu – přistavěné garáže pro osobní automobily s pochozí terasou, je rozhodnutí stavebního úřadu – Úřadu městské části Praha 8 ze dne 31. 1. 2006, č. j. OV/2005/3369/Šp, kterým byla podle ust. § 39 stavebního zákona umístěna stavba „Stavba přístřešku pro osobní automobil a kolny na náradí k rodinnému domu“; podstatné a jediné relevantní pro posouzení námitek stěžovatelů, a to stran odstupové vzdálenosti, je ustanovení, v němž se stanoví, že *přístřešek bude od sousedního pozemku ne vzdálenosti 1,60 m; dešťové vody ze střechy přístřešku a kolny budou vsakovány na vlastním pozemku*. Uvedeným rozhodnutím o umístění a povolení stavby byla stavba, která byla povolována zcela jednoznačně identifikována, jedná se o samostatnou stavbu, která nemá funkční propojení s rodinným domem. Pokud stavebníci někdy dříve žádali o stavbu garáží, resp. o stavbu zcela jinou (viz stanovisko stavebního úřadu Praha 8 ze dne 23. 11. 1999), nemá tato skutečnost na věc nyní projednávanou žádný vliv; soud nemůže vycházet z případných spekulací stěžovatelů o skutečném nebo zamýšleném účelu a využívání stavby (pochozí střecha na kterou je přístup z ložnice RD, apod.), ale ze stavu, který má oporu ve spisovém materiálu. Z něho rovněž vyplynulo, že stěžovatelé byli účastníky řízení a jako s takovými s nimi bylo řádně jednáno, o jejich námitkách, které v průběhu řízení uplatnili, bylo řádně rozhodnuto a jejich zamítnutí bylo řádně odůvodněno. Nejvyšší správní soud neshledal, že by stěžovatelé byli v průběhu správního řízení zkráceni na svých právech, resp. neshledal ani v řízení vady, které by mohly mít vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud neshledal vytýkané vady ani v případě rozhodnutí žalovaného, který se v odůvodnění rozhodnutí řádně a vyčerpávajícím způsobem vypořádal s námitkami uplatněnými v odvolání. Nejvyšší správní soud tak nemůže přisvědčit tvrzení stěžovatelů, že nebyly vypořádány jejich námitky stran toho, že se jednoznačně jedná o přistavěnou garáž pro dva automobily, přitom v této souvislosti odkazují na stanovisko stavebního úřadu Praha 8 ze dne 23. 11. 1999, ani stran jejich tvrzení ohledně povolené vzdálenosti garáže od společných hranic pozemků. Z rozhodnutí žalovaného rovněž zcela jednoznačně vyplynulo, jak posoudil předloženou studii oslunění, jaké výhrady uvedl, jak odůvodnil svůj závěr, že předložená studie navrhovanou stavbu nezpochybňuje zejména proto, že je jak věcně, tak i vzhledem k užití nesprávných předpisů, rovněž i formálně nesprávná. Shledal-li městský soud argumentaci žalovaného přesvědčivou, a na závěrech žalovaného setrval, nelze mu ničeho vytknout. Nejvyšší

správní soud neshledal oporu ve spisovém materiálu pro tvrzení stěžovatelů, že správní orgán se nevypořádal s charakterem technických norem, resp. že normu, na kterou je v zastíňovací studii odkazováno, označil za nepodstatnou, resp. jí přiznal pouze doporučující charakter. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí stran této námitky uvedl, že tato norma (ČSN 73 43 01) je na daný případ neaplikovatelná (ve studii bylo odkazováno na čl.4.3.5., v němž se uvádí, že „venkovní zařízení a pozemky v okolí obytných budov sloužící k rekreaci jejich obyvatel, mají mít alespoň polovinu plochy osluněnou nejméně 3 hodiny denně.“). Žalovaný stran citace technické předmětné normy uvedl, že žádný právní předpis nepředepisuje dobu oslunění pozemku, z tohoto pohledu jde o doporučení. Žalovaný však také dále uvedl s odkazem na „předmět“ citované normy, že tato je neaplikovatelná v případě povolení přístřešku, který je pouze doplňkovou stavbou, neboť tato norma stanovuje „zásady pro navrhování obytných budov nebo obytných částí budov, platné pro: bytové domy, obytné části v budovách jiného účelu, nástavby a přístavby budov, jimiž vznikají nové byty, rodinné domy, nástavby a přístavby rodinných domů“. Dalším důvodem pro který nebylo ke studii přihlédnuto bylo pak i to, že z ní vyplynulo, že namítaná část pozemku je již ostíněna stávajícím RD o 3 NP stavebníků a vlivem stavby dřevěného oplocení. – ve studii se nadto uvádí, že „stavba přístřešku samozřejmě tuto situaci rozhodně nezlepší“..., dále se studie zabývá otázkou stínu „vlivem vzrůstající zeleně“ ale o vlivu samotného přístřešku se nerozvádí. Nejvyšší správní soud proto neshledal tvrzení stěžovatelů důvodné, neboť žalovaný se navrhovaným důkazem – předloženou studií řádně zabýval a dospěl k závěru, že tato, odhlédneme-li od její nepřijatelnosti na danou stavbu, nadto především z větší části řeší již realizovanou stavbu stavebníků (tj. rodinný dům), stávající zeleň, plot, přitom vliv navrhované stavby, která je předmětem tohoto řízení (přístřešku a kolny) zmiňuje jen okrajově. Žalovaný tedy navržený důkaz vyhodnotil a dospěl k závěru, který řádně odůvodnil. Ke shodnému posouzení dospěl poté i městský soud, s jehož názorem se Nejvyšší správní soud shoduje. Není zřejmé, z čeho stěžovatelé usuzují, že městský soud dotvářel právo a v čem nahrazoval chybějící normu. Jak již bylo uvedeno výše, v projednávané věci bylo postupováno podle právního předpisu – vyhl. č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy; dle technické normy, již se stěžovatel dovolává, postupováno nebylo a ani být postupováno nemohlo; nebylo tedy ani důvodu, aby soud nějakým způsobem, jak uvádí stěžovatelé, chybějící normu nově konstruoval.

Co se týče neprovedených důkazů – navrhovaného místního šetření za účelem objasnění skutečné vzdálenosti zamýšlené stavby od hranice pozemku, konstatoval městský soud, že žalovaný sice pochybil, neuvedl-li v rozhodnutí, proč tento důkaz neprovedl, nicméně z projektové dokumentace ke stavbě a ze stavebního povolení bylo dodržení odstupových vzdáleností zcela zřejmé. Nejvyšší správní soud shodně s městským soudem konstatuje, že navrhovaný důkaz byl zjevně nadbytečný, neboť povolená odstupová vzdálenost zcela jednoznačně byla určena projektovou dokumentací i stavebním povolením.; toto pochybení nemohlo způsobit nezákonnost rozhodnutí žalovaného.

Nejvyšší správní soud na základě posouzení spisového materiálu dospěl k závěru, že stavba, která byla povolena na pozemku sousedícím s pozemkem stěžovatelů již svým charakterem nemůže rušit stěžovatele ani hlukem ani exhalacemi, stavba neznemožňuje, s ohledem na odstupové vzdálenosti, ani údržbu okolních staveb a nad přiměřenou míru neomezuje možnost užívání prostoru mezi stavbami.

Lze jistě připustit, že odnětí světla může být posuzováno i jako imise dle ust. § 127 občanského zákoníku, nebude tomu však takto vždy, ale zjevně tehdy, bude-li zastíněno např. okno obytné místnosti sousedního domu, apod., nikoli však obecně jakékoli zastínění pozemku. Uvedeným ustanovením však stěžovatelé argumentují zcela nepřipadně. Za porušování pokojného stavu a chování v rozporu s principem *neminem leadere*, které by bylo lze kvalifikovat jako imise ve smyslu výše uvedeného ustanovení, je třeba považovat zásah, který nevylučuje pochybnosti, že se jím mění pokojný stav, tj. poslední stav, který tu byl. Jak vyplynulo ze spisového materiálu, pozemek stěžovatelů je však již nyní zastíněn stávající stavbou rodinného domu a plotem.

Nejvyšší správní soud toliko obiter dictum podotýká, že ochrana proti imisím není preventivní, ale je represivní; to znamená, že žalobou podle § 127 odst. 1 občanského zákoníku se lze bránit jen tehdy, resp. až tehdy, nastal-li škodlivý účinek. V dané věci je však teprve vedeno řízení o umístění stavby, resp., je stavba teprve povolována, škodlivý účinek tudíž nenastal. Ten, kdo se cítí ve svých právech zkrácen, se - jsou-li pro to dány ostatní podmínky - může obrátit se žádostí o ochranu na obecní úřad podle § 5 občanského zákoníku nebo se rovnou může obrátit na civilní soud.

Nejvyšší správní soud neshledal kasační námitky stěžovatelů důvodnými a rozsudek městského soudu shledal v souladu se zákonem; proto kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s. Stěžovatelé neměli v řízení úspěch, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti; žalovanému, který byl ve věci úspěšný a právo na náhradu nákladů mu svědčí, žádné náklady přesahující jeho běžnou správní činnost nevynaložil, proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. června 2010

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu